

je začela: ali ima „Laibach“ nemškega ali pa slovenskega kerstitelja, tako Vašim zgodovinoslovcem veselo novico oznanim, da so Ljubljano Slovenci sozidali, pa tudi jo po staroslovenskem prav naravno Hemona, Hema (kakor se tudi pri grških pisateljih najde) imenovali. Hemon, kar je Latinec prekožil v Aemona in Emona, ima svoj izvir v besedi hm, to je, hom (Hügel), in ker je tik hma ležeča, tako je stari Slovenec tudi drugači ni imenovati mogel kakor Hemono, die Bergstadt. Kako so se pozneje staroslovenske imena v novoslovenske spremenile, postavim, Dobrava v Hrastovec, tako se je tudi s Hemovo godilo, ktera je mesto Hmona Lblana postala. Ravno taka se je godila z mestom „Na brdi“, iz kterega je Latinec Nauportus napravil. Tudi pri tem se je staro ime na Brdi v novo „Verhniko“ sprelilo. Da so pa Panonie in Noriki prebivatelji (Urbewohner) bili Slovenci pod raznimi imeni Japodov, Carnov, Ambidravov, Serretov, Serrapillov, Amantov, Andicetov, Jasiov, Vendov itd., to se da dokazati z dokazi, kterih nar ostrejša kritika podreti nemore. Jaz sem žespis: „Kdo so bili stari Ambidravi, in kdo je sozidal starodavni mesti Virunum in Teurnia, Kelti ali Venedi?“ uredništvu „Bčele“ poslal, iz kterega bodo učeni zgodovinoslovci vidili, da je gôla laž, kar nas je dozadj dogodivšina učila, da so naimre Slovenci le v 7. in 8. stoletju iz severnih krajev v Norikum in Panonio prišli. Nekemu se bo moje terdenje smešno zdelo; ali tû velja Virgiliov izrek „Saxa loquuntur“. Podpirajte Slovensko Bčelo, kteri bodem svoje historičke preiskovanja izročil. Nisem širokoustnik; to znajo poterčiti vsi, kteri mene poznajo, tudi imam odviše častilakomnosti in domorodne ljubezni, kakor da bi kar neumnega u svetlo poslal, kar bi mene in moj slovenski rod pred učenim svetom osramotilo. Po spisu: „kdo so bili stari Ambidravi?“ bode Bčela dobila drugi spis pod naslovom: „Kdo je prebival o času rimskega vladarstva u Štajarski, Kelti ali Slovenci?“ Ker pa takšnim spisom se morajo za terdni dokaz priložiti napisi, slike mitologičke izrisane z rimskih kamnov itd., tako vsaki vidi, da bi Bčela ne bi mogla teh za dogodivšino važnih člankov prinašati, ako jej veliko števil naročnikov na pomoč ne pride. Slovenski domorođci! Gré za brambo stare naše in za uterdenje nove Slave, podpirajte domorodno slovstvo. V slavnih historičkih uspomenih bodete dobili novo nalušenje, in ponosito bodete kazali na stari čas in rekli: kar se je dolgo drugim prilastovalo, to je naše, plod in sad slovenskega duha. Davorin Terstenjak.

Iz Gamliča na Štajarskem popiše časnik kmetijske družbe „Wechenblatt“ veselo slovesnost, ki se redko primeri. Andrej Tručel se je vdinjal v letu 1800 za vincarja pri vinorejcu Ledineku, kjer še dandanašnji služi — tedaj skoz 53 let. Ljudomili g. fajmošter Gamlički Ignaci Kukensnik, za vse dobro vneti, so priporočili 53letno zvesto službo imenovanega vincarja odboru Štaj. kmetijske družbe: naj bi ga ona v izgled družim obdarovala ali saj očitno pohvalila. To se je tudi zgodilo v nedeljo 23. p. m. Čeravno je sila mēdlo, je vendar od vsih krajev privrelo toliko ljudi skupej, da so komaj vsi mogli v prostorno cerkev; bila je pa tisto nedeljo tudi poroka Tručelnovega verlega sina, ktere so gosp. fajmošter nalaš na tisti dan določili. Ob 10. uri so se podali vsi povabljeni iz farovža

še več domorodcev oglasilo, ki po sledu zgodovinskem pretresajo pomote, po kterih so se iz prvotnih slovenskih imén ponaredile nemške in druge. Taki pomenki, kterim je, brez pristranosti in strasti, le za razodevo povestniške resnice mar, so gotovo važni vsacemu resnicoljubu, naj bo Slovenec ali Nemeec. Vred.

v cerkev; med tem so godci godli in štuki pokali, da je bilo kaj; dve deklici pa ste nesle pohvalno pismo in darilo, ki ga je odbor kmetijske družbe staremu Tručelnu iz Gradca poslal, — v pozlačenih remah — na blazinah v cerkev, kjer so gosp. fajmošter pred slovesno veliko mašo z vneto besedo pomembo slovesnosti razložili in pričujoče vincarje in posle spodbodli: naj bi se vsi ravnali po izgledu Tručelnovem! „53 let enega gospodarja služiti“ — so rekli — „je živo znamenje poštenega pôsla pa tudi verlega gospodarja. Slava obéma!“

Iz Sežane. C. k. ministerstvo kupčijstva je na Teržaski cesti podzidanje železnice med Sežano in Goricami in med Košano in s. Petrom izpisalo; stroški so prevdarjeni okoli 600.000 fl.; kdor če delo prevzeti, ima do 22. t. m. svojo ponudbo dotičnemu vodstvu predložiti.

Novičar iz mnogih krajev.

Vsled cesarskega patenta, ki zadeva orožje: kdo ga smé delati, imeti, nositi in ž njim kupčevati, je c. k. ministerstvo unidan naznanilo posebne predpise; orožni listi (pôsi) imajo po določenih obliki napravljeni biti, kteri se bojo začasno dobivali pri okrajnih poglavarstvih. — Ministerstvo kupčijstva je ukazalo, da zastran pohišnega kramarstva (hausiranja) ostanejo postave tako dolgo pri starem, dokler se vradnije po novi osnovi ne vstanovijo. — Dunajski časniki pravijo, da bo šel nadvojvoda Vilhelm v Dalmacio ogledat ondi za brambo austrijskih mejá postavljeno armado. — Slavjanski bal na Dunaji je bil krasen kakor druge leta, le narodskih oprav ni bilo viditi; gosp. ministra Bach in Csorrič, general Schlick in nekteri drugi imenitni diplomati so ga počastili s svojo nazočnostjo; „slov. novin.“ pravijo, da neka gospodična je imela po Pariški modi glavo z zlatim prahom kaliforničkim poštopano. — Dunajski časniki, ki vremenske prerokovanja preroka iz Jolsve pridno zapisujejo, naznanijo njegovo preróztvo za prihodnje mesce, iz kterih zvé, kdor verjame, da bo pričujoči mesec svečan tak, kakor je bil pretekli januar, le enmalo merzleji in jasnejši bo; prava zima pride še le mesca sušca, in mraz, sneg in vihar zimski bo — se vé da le po preróztvu iz Jolsve — terpel do 1. majnika. — Poslednje novice, ki pridejo iz Carigrada o pravdi zavolj božjega groba, naznanijo, da ta pravda, kakor se je želelo, še ni sklenjena in dognana, ker je rusovska vlada terdno sklenila, pravice gerške cerkve braniti, francoska vlada pa noče odstopiti od pravic, ki jih je od sultana za katoliško cerkev že prejela; tako si stojite sedaj v važni zadevi rusovska in francoska vlada nasproti. — Poroko posvetiti je cesar Napoleon pomilostil 3000 tistih, ktere je, ker niso ž njim vlekli, iz dežeze pregnal ali zapreti ukazal; sedaj jih je še 1200, ki niso milosti dosegli; med temi so tudi nar imenitniši generali.

Up.

Pusti vnemar žalovanje,
Veselice in radvanje:
Sanje so bežeče to!
Skušaj, bratec! pozabiti,
Da kdaj žarki náte zlitii
Bili žarki sreče so.

Up perute ti ponudi
In zaph osode zgrudi,
Ti pokaže lepši svet;
Strašne dni ti okrajšuje
Teško butaro zljajšuje,
Dokler zvene časa cvet!

— r.